

Раніше

Очікую, затамувавши подих.

Шепіт наростає, аж ось хор голосів каже: «Цить!».

Агенти метушаться в студії, дають учасникам конкурсу останні настанови. Оператори пильно вдивляються в об'єктив, маневруючи зі своїми величезними камерами на колесах, щоб зняти кожну групу учасників у найкращому ракурсі.

Повітря бринить від тривоги, захвату й хвилювання. Скоро наш вихід, вже скоро.

Всього лише через кілька хвилин.

Зберися. Збери всі сили. Змусь енергію працювати на тебе.

Ковтаю слину в нападі нудоти. Це просто нерви. Я така знервована, що в мене майже паморочиться голова.

Але ні, звісно. Це відчуття в моїх грудях — напруга. Зі мною все гаразд. Усе чудово, на сто відсотків. Я не хвора й не поранена. Звісно, я не збираюся зневіритися й почати скиглити через те, що втрачаю сили просто тому, що трішечки-трішечки нервуюся.

Ми будемо зніматися для другого туру телевізійного відбору на національний танцювальний конкурс. Це офіційно — найважливіше, що могло статися з будь-ким у нашій школі за всю історію її існування. Отже, нам всім дозволено нервуватися. Але я — лідерка нашої групи, тому не збираюся перетворювати все на драму. Я це розумію. Все цілком, повністю, абсолютно добре.

Зрештою, в першому турі ми отримали найвищі бали, завдяки чому потрапили до другого туру.

Ще рік тому колективу «PopSunc» не існувало. А тепер погляньте на нас — ми стоїмо на порозі такого грандіозного й неймовірного майбутнього, що мене починає хитати, немов земля вислизає з-під ніг, і я штовхаю Медді.

Вона верещить, тому що я раптом всією своєю вагою притискаю її до стіни.

— Тихіше! — хрипить стурбований юнак, пробігаючи повз нас з рулоном клейкої стрічки.

Медді обіймає мене, й ми хихотимо на плечі одна в одної.

— Боже мій! — шепоче вона мені на вухо. — Господи, Вен.

— Знаю, знаю, знаю, — шепочу я у відповідь, настільки приголомшена, що не можу вигадати який-небудь саркастичний коментар.

— Готові? — посміхається помічник режисера, назва посади якого, здається, звучить як «людина, що відповідає за цей бік декорацій».

Ось і прийшов час. Наш вихід.

Мить — і ми йдемо вперед, і ось ми на сцені, ми з Медді представляємо «PopSunc». Ось ми вже на сцені, займаємо свої місця, вмикається наша музика, і ось так, ось так, ось так.

Я хочу запам'ятати кожну мить, насолодитися кожним подихом, але захекалася, дихаю важко, як протягом останнього місяця, ніби після всіх цих репетицій стала танцювати гірше. І знаю, що це все — нерви, їх потрібно заспокоїти, але мої розтягнуті м'язи теж болять — вже кілька тижнів...

Але я не можу зараз програти. Не зараз, коли ми за мить від фіналу.

Просто зосередься.

Мене засліплює світло. Я починаю робити пірует, хитаюсь, потім відновлюю рівновагу. Чи ніхто не бачив? На цьому етапі я танцю позаду, отже, мабуть, вони не помітили...

Але тепер моє коліно почало вигинатися у різних напрямках навколо суглоба. Я, здається, не можу правильно опустити ногу, й новий пірует теж не вдається.

Я псую номер. Все псую. Без паніки. Просто продовжуй. Ному пронизує колочий біль, я не можу швидко її підняти, щось не так, мене справді може знудити. О Боже, мене справді починає нудити, тому що з моєю ногою щось не так, не так, не так, і я не можу дихати, й мене зараз знудить перед всіма цими камерами, просто на сцені, в найкращий день мого життя.

Один з операторів, вочевидь, це помітив, тому що світло в павільйоні почало гаснути. Дякувати Богу.

Можливо, вони нас сховають у темряві, а потім дозволять почати все спочатку...

Сцена повністю занурилася в темряву.

Навколо лунають голоси. Хтось поклав руку на плече.

Я маю щось сказати — заспокоїти дівчат, поки не ввімкнули світло.

Потім хтось висмикує підлогу з-під ніг. І я падаю, падаю, падаю...

Через півтора року...

Перш ніж ми почнемо, хочу сказати вам абсолютно відверто, що мені байдуже, подобаюсь я вам чи ні. Це ваша проблема.

Звісно, всім нам подобається ідея стати людиною, яку всі люблять. Людиною, яка ніколи ні про кого не сказала жодного поганого слова й про яку теж ніколи ніхто не сказав нічого поганого. Але скільки безглузких розмов доведеться вести, щоб досягти цього? Чесно кажучи, такі люди здаються мені неймовірно дурними.

Я не дурна. Я — їжак. Іноді роблю гарні ходи, але загалом у мене колочки та шпильки. А ще — сарказм, їжаки цим зазвичай не славляться, але ось так: метафора — це або кліше, або вона розпадається тієї самої миті, коли починаєш її ретельно вивчати. Наприклад, я цілком впевнена, що ззовні я м'якша, ніж всередині. Шкода, що ви в моїй голові, але я не збираюся ставати кращою для вас.

Звіть мене Вен. Скорочення від «Венеція» (вимовляється як «Веніа»), але якщо назвете мене так, ви про це дуже пошкодуєте.

Мабуть, вам цікаво, чому ви тут, але мені байдуже. Залишайтеся, будь — ваш вибір. Я залишаюся з цікавості, але ж я розумна, і ви можете виявитися тупими, як корок.

Якщо залишаєтесь, перше, що приверне вашу увагу, — мій дванадцятий клас, весняний семестр, перелік справ на понеділок.

Пункт 1. Потрапити до школи якомога пізніше (без офіційного загізнення), щоб уникнути спокуси подити Едігейл Мосс, зареньку постачальницю великодушності, світла та найчистішої злості. Це лише відстрочення невідворотного, але очікування того варте.

Пункт 2.

О Боже, це моє місце на парковці. Так, моє в буквальному сенсі: на ньому зображений не лише знак обмеженої дієздатності, а ще й моє ім'я та прізвище. (Якщо хочете знати, чому я воджу автомобіль у шістнадцять років, у Великій Британії це законно, якщо у вас достатньо серйозно обмежена рухомість. Отже, давайте зосередимось на людині, яка насправді порушила закон і основні правила пристойності.) Я від'їжджаю назад, потім розвертаюся й краєм ока помічаю приборну дошку автомобіля жінки; на ній немає жодного знака обмеження дієздатності.

О, ну тепер пробачте (або ні), зараз я на цілком законних підставах натисну на клаксон.

Тисну на клаксон.

Опускаю вікно й кричу образливі слова.

Саме коли я почала сваритися по-справжньому, приходять пані Вокер, класна керівниця шостого класу.

Тепер я побачила в житті все. Мене залишать після уроків — вишенька на торті.

Пункт 2 (відредагований). Розробити підлий план, щоб постати в очах будь-якої вчительки, яка вирішить залишити мене після уроків, вдвічі нікчемнішою, ніж я є насправді. Мабуть, я буду просто підтримувати постійний потік нечестливої розмови. На більшість людей це зазвичай діє.

Догана від пані Вокер означає, що з тією жінкою я не зустрінуся. Я пригнічена.

Я отримую покарання — мене залишать після уроків лише одного дня (і мені дозволено вибрати день) — навіть до того, як я тимчасово спираюся на дверцята автомобіля й просто збираюся повільно просковзнути в машину.

Ще до катастрофи з «PopSunc» пані Вокер сказала, що годі мені бути королевою драми. Зараз вона одразу веде мене до приміщення та пропонує викликати швидку — стандартна реакція «ця школа не хоче отримати судовий позов, ми діємо чітко за інструкціями». Тепер я демонструю менше жіночого стоїцизму. Чесно кажучи, я не перебільшую, але не можу сказати, що не радію можливості використати це на повну.

— Я справді не знаю, що ще ми можемо зробити, Вен, для уникнення цієї... прикрої ситуації з твоїм паркуванням. Розумію, це дратує, але ми повісили знак з твоїм прізвиськом, і я не знаю, які ще є варіанти. Ми регулярно розсилаємо всім батькам бюлетені щодо проблем паркування...

Далі я не слухаю. Мене турбує лише кількість дурнів, які думають, що немає нічого поганого в тому, щоб паркуватися на місцях для осіб з обмеженою дієздатністю, тому що поспішають і «це лише на хвилинку». Тому що — ну, так, — якщо десятеро людей будуть так робити один за одним, звісно, ніяких проблем. А ще є люди, які думають, що, якщо вони виконують доручення людини з обмеженою дієздатністю, вони мають право на маленьку «додаткову зручність». Лише видайте мені «Ліцензію Дикуну», і я так їх «додатково узручню», що їм знадобиться своє місце для паркування осіб з обмеженою дієздатністю. Ось тоді побачимо, як вони почуватимуться.

Пані Вокер продовжує майже у відчай повторювати щось на кшталт «Ми не зобов'язані надавати тобі місце для паркування саме в школі». Отже, я знову «тимчасово спираюся на стіну», і пані Вокер розуміє натяк.

— Провести тебе до класу? — питає вона.

— Ні, але мені краще піти й сісти.

— Обов'язково прийди, щоб залишитись після уроків, коли будеш в змозі, або... Залежно від обставин...

Вона тре лоба. Я сповзаю нижче й намагаюся збліднути.

— Забудемо про це востаннє. Але, будь ласка, не треба думати, що ми вважаємо таку поведінку прийнятною.

Я протистою спокусі пожвавішати, а потім тікаю до класу. Треба натягти на себе одне зі своїх найнеприємніших облич і особливо жажливо тягти ноги, оскільки сьогодні один з тих рідкісних днів, коли люди, які наче йшли в інший бік, як виявляється, йдуть до мене. Чому люди, які кудись поспішають, так не хочуть оминати людину з очевидно обмеженою рухомістю, яка йде повільно? Сьогодні я й щаслива, й засмучена через те, що мені надали вільний простір. З радістю почастивала б «випадково» своїм ціпком хоча б одного дурня.

І ось доля відповіла на мої молитви, тому що з кабінету математики вибігає моя найулюбленіша в світі людина — Ебігейл Мосс. Тепер потрібно просто вибрати час і дзвінко вдарити її ціпком по нозі, прямо посередині, щоб це виглядало не зовсім вже навмисно...

— Венеція, дорога, з тобою все гаразд? Ти, здається, в шоковому стані, — каже вона, сама невинність з широко відкритими очима.

Я втратила шанс «випадково» вдарити її. Доля досі мене ненавидить.

— Забирайся з дороги, — огризуюся я.

Хоча Ебігейл навмисно загородила двері з виразом по-блажливого жалю на обличчі, вона відходить назад, наче я без жодних підстав викликаю в неї огиду.

— Я просто простягаю тобі руку, Венеція.

— Я візьму твою руку, якщо ти з радістю дозволиш відтяти її від твого тіла, — я задихаюся, спираюся на стіну, тому що через відчай і втому коридор коливається в мене під ногами.